22 Απριλίου 2026

Ταμασού Ησαΐας: Η ταυτότητα του Ορθόδοξου Χριστιανισμού σύμφωνα με το Ευαγγέλιο

/ Γενικά Θέματα

Ο Ορθόδοξος Χριστιανός της Ανατολικής Εκκλησίας, είτε διαμένει στην παραδοσιακά ορθόδοξη χριστιανική χώρα του είτε σε οποιοδήποτε άλλο σημείο της υφηλίου, δεν αποτελεί απλώς φορέα μιας σημαντικής εθνικής και ιστορικο-πολιτιστικής κληρονομιάς του έθνους του, αλλά, εφόσον είναι βαπτισμένος στη Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, τότε αποτελεί και ζωντανό μέλος του Σώματος του Χριστού· «καθώς γαρ το σώμα εν εστί και μέλη έχει πολλά, πάντα δε τα μέλη του σώματος του ενός, πολλά όντα, εν εστί σώμα ούτω και ο Χριστός …

Υμείς δε εστέ σώμα Χριστού και μέλη εκ μέρους» (Α΄ Κορ. 12, 27).

Η εθνικότητά του και, προπάντων, η εκκλησιολογική ταυτότητά του, ως θεανθρωποκεντρική και βιωματική, δεν περιορίζεται σε ιδέες, αλλά εκφράζεται ως τρόπος ζωής, ως καθημερινός αγώνας αλήθειας. Αυτό βιώνουν όλοι, όσοι ασπάζονται το Ευαγγέλιο και είναι έμπειροι της ορθόδοξης πίστης και ζωής.

Έτσι, μαζί με την εθνικότητά μας, την οποία φέρουμε ως πολιτιστική μας ταυτότητα, πρέπει να βρισκόμαστε σε αρμονία με τη θεολογικο-πνευματική μας χριστιανική ιδιότητα, η οποία, παρά τις όποιες πολιτιστικές διαφορές με άλλους ομοδόξους, μας ενώνει σε ένα κοινό τρόπο ζωής. Έτσι, ο γνήσιος χριστιανός, ανεξαρτήτως καταγωγής, αποβαίνει αυθεντικός, όταν είναι ουσιαστική η σχέση του με τον Χριστό, τον οποίο καλείται να μιμηθεί: «Υπογραμμόν γαρ έδωκεν υμίν, ίνα επακολουθήσητε τοις ίχνεσιν αυτού» (Α΄ Πέτρ. 2,22). Και αποστολή του είναι να ακολουθήσει με συνέπεια αυτή την πορεία, μεταλαμπαδεύοντας τη διδασκαλία του Χριστού σε όλο τον κόσμο και μυώντας τους ανθρώπους στην εν Χριστώ ζωή και εμπειρία. Το «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος» (Ματθ. 28,19), πρέπει να είναι το πλήρωμα της εν λόγω διακονίας του.

Αναπόδραστα, λοιπόν, πρότυπό μας πρέπει να είναι το «ο Κύριος και ο Θεός μου» (Ιωάν. 20,28) Ιησούς Χριστός, ο οποίος λειτουργούσε οικουμενικά όχι όμως οικουμενιστικά.

Και εδώ, πρέπει να διευκρινίσουμε τη διαφορά του οικουμενικού Χριστιανού, που ακολουθεί ταπεινά, χωρίς εξαναγκασμούς, τον Χριστό, κατά το «ει τις θέλει οπίσω μου ελθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι» (Ματθ. 16,24), και του Οικουμενιστή, που διαστρεβλώνει αυτή την πορεία και την εργαλειοποιεί με ένα αιρετικό και επαίσχυντο τρόπο, προσδίδοντάς της ένα εξωτερικό συναισθηματικό χαρακτήρα του λαϊκού ρητού «είμαστε όλοι παιδιά ενός Θεού» και άρα θα πρέπει να ανήκουμε εξ ορισμού σε μια παγκόσμια θρησκεία, όπου όλοι οφείλουμε να γίνουμε ΕΝΑ.

Αυτό το ΕΝΑ, όμως, δεν είναι αυτό που στη Αρχιερατική Του Προσευχή αναφέρει ο Χριστός «ίνα πάντες εν ώσιν, καθώς συ, Πάτερ, εν εμοί καγώ εν σοί, ίνα και αυτοί εν ημίν εν ώσιν, ίνα ο κόσμος πιστεύση ότι συ με απέστειλας» (Ιωάν. 17,21). Δυστυχώς, αυτό το ΕΝΑ κάποιοι το εννοούν και το ερμηνεύουν διαφορετικά, με αποτέλεσμα να οδηγούμαστε στο ένα του δυνατού και ισχυρού, σύμφωνα με τον νόμο της ζούγκλας, με τον οποίο πολιτεύονται σήμερα οι σύγχρονες κοινωνίες.

Και εδώ πρέπει να ορίσουμε, ποιο Θεό εννοούμε, γι’ αυτό και δεν έχουμε, παρά να διαβάσουμε το κείμενο στην προς Γαλάτας Επιστολή 3,26 του Αποστόλου Παύλου, όπου λέγει «πάντες γαρ Υιοί Θεού εστέ διά της πίστεως εν Χριστώ Ιησού». Και ακριβώς σε αυτό το σημείο, είναι που ξεχωρίζουν οι Οικουμενικοί Χριστιανοί από

τους Οικουμενιστές, τους προβατόσχημους λύκους, που εισήλθαν στην Ορθοδοξία και σκοπεύουν να αλλοιώσουν την ταυτότητα του γνήσιου Χριστιανού. Ο Ιησούς συμπεριφερόταν, χωρίς διακρίσεις, πρόσφερε και προσφέρθηκε σε όλους τους ανθρώπους, «δους εαυτόν αντίλυτρον υπέρ πάντων» (Α΄ Τιμ. 2,6). Υπάρχει ως «ο προσφέρων και προσφερόμενος και προσδεχόμενος και διαδιδόμενος» (Θ. Λειτουργία Ιωάν. Χρυσοστόμου).

Πρέπει, όμως, να διευκρινίσουμε, ότι η θυσία του Θεανθρώπου και το δόσιμό του στους ανθρώπους δεν έγινε, για να ικανοποιηθεί, όπως λένε οι αιρετικοί και οι περισσότεροι Οικουμενιστές, η «θεία δικαιοσύνη», η οποία προσβλήθηκε, ένεκα της αμαρτίας των ανθρώπων, διότι η αμαρτία των ανθρώπων παραβίασε τη θεία τάξη (ordo) και προσέβαλε τη θεία τιμή (honor Dei), αλλά ήταν το αποτέλεσμα της απόλυτης αγάπης του για τον κόσμο.

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος αντιδρά σε αυτή την αντίληψη, που καλλιέργησε ο Άνσελμος Καντερβουρίας και ο Θωμάς ο Ακινάτης, λέγοντας στον ΜΕ΄ Λόγο του, ότι «ου γαρ εκείνος εζήτησεν [την θυσίαν]...», δηλαδή ο Θεός δεν απαιτεί «αποκατάσταση τιμής» με νομικούς όρους. Και η σωτηρία των ανθρώπων διαδηλώνει την οικονομία της αγάπης του Θεού, διά μέσου της οποίας επέρχεται η θεραπεία.

Η Αγία Γραφή ειναι καθοριστική στο θέμα αυτό, λέγοντας, ότι «ούτως ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε τον Υιόν αυτού τον μονογενή έδωκεν ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόλλυται, αλλ’ έχει ζωήν αιώνιον» (Ιωάν. 3-16). Και σ’ αυτό, μας εξηγεί ο Απόστολος Παύλος, ότι ο Θεός «πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν» (Α΄ Τιμ. 2, 3-4).

Μόνο, λοιπόν, όσοι αναγνωρίσουν την άμωμη θυσία του Θεανθρώπου, τότε αυτοί θα είναι σε θέση να ερμηνεύσουν το βιβλικό κείμενο «ειδότες ότι ου φθαρτοίς, αργυρίω ή χρυσίω, ελυτρώθητε εκ της ματαίας υμών αναστροφής πατροπαραδότου, αλλά τιμίω αίματι, ως αμνού αμώμου και ασπίλου Χριστού» (Α΄ Πέτρ. 1,18–19).

Και το αποτέλεσμα αυτής της αγάπη Του μας ποδηγετεί να ομολογούμε τον Ιησού Χριστό ως Σωτήρα και, έτσι, να μπορούμε να μυηθούμε στη Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία και να θεωρηθούμε γνήσιοι μαθητές του Χριστού και μέλη της Εκκλησίας του. Μόνο ο Ιησούς Χριστός και καμία άλλη παράφραση αυτού ή άλλη αντίληψη φιλοσοφική ή ιδεολογία περί Θεού δεν μπορεί να ισχύσει, γιατί ο Ιησούς Χριστός αποτελεί τη μοναδική αλήθεια, που πρέπει να βιώσει και να ακολουθήσει ο άνθρωπος, για να μπορέσει να σώσει την ψυχή του, ενωνόμενος μαζί του και κερδίζοντας την αθανασία του.

Γι' αυτό και ο Χριστός δήλωσε, ότι «εγώ ειμί η οδός και η αλήθεια και η ζωή» και ότι «ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα ει μη δι' εμού» (Ιωάν.14,6). Τούτο σημαίνει, πως μόνο «ο πιστεύσας και βαπτισθείς σωθήσεται» (Μάρκ. 16,6) και ότι «ου πας ο λέγων μοι Κύριε, Κύριε, εισελεύσεται εις την βασιλείαν των ουρανών, αλλ' ο ποιών το θέλημα του Πατρός μου του εν τοις ουρανοίς» (Ματθ.7,21).

Έτσι απαντούμε και στην αίρεση του Οικουμενισμού, η οποία παράγει κάλπικους παγκόσμιους χριστιανούς πολίτες, οι οποίοι προάγουν, δήθεν, την ειρήνη και συνεργασία, ενώ αγνοούν και παρακάμπτουν τη συγκεκριμένη ορθόδοξη σωτηριολογική προϋπόθεση της εν Χριστώ ενότητας και σωτηρίας και χρησιμοποιούν τον Θεό, τάχατες, ως αρχηγό ή εκπρόσωπο και διδάσκαλο ενός θρησκευτικού και ιδεολογικού συγκρητισμού, ο οποίος ισοπεδώνει τους πολιτισμούς και τις ιδιοπροσωπίες τους.

Αυτό, αναπόδραστα, τους οδηγεί σε μια παγκόσμια θρησκεία, προκειμένου κάποιοι να επιτύχουν τους σκοτεινούς σκοπούς τους, λειτουργώντας μια «νέα τάξη πραγμάτων», μια, δήθεν, παγκόσμια «ασφαλισμένη» ειρήνη, την οποία θα κατευθύνει ένα παγκόσμιο σύστημα διακυβέρνησης, τύπου «Μεγάλου Αδελφού».

Μέσα σε αυτό το κλίμα, τα ανθρώπινα δικαιώματα, που πηγάζουν από το ιερό Ευαγγέλιο, μεταβάλλονται από μέσα αγιασμού και σωτηρίας σε εργαλεία δικτατορίας και καταπίεσης των πιστών, γεγονός που βεβαιώνεται με τις εκατοντάδες αντίχριστες νομοθεσίες, που στο όνομα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, καθημερινά μας επιβάλουν οι διάφορες εξουσίες άλλων χωρών.

Συμπερασματικά, και με βάση τα πιο πάνω, θα μπορούσαμε να πούμε, ότι η ταυτότητα του Ορθοδόξου Χριστιανού είναι ένα σύνολο τριών βασικών μεγεθών:

Το πρώτο, η ομολογία της ορθής πίστης εντός της κανονικής Εκκλησίας, την οποία οργάνωσε και λειτούργησε και μας πρόσφερε ο Ιησούς με τους Αποστόλους του. Το δεύτερο, η βιωματική εμπειρία αυτή της πίστης με προσευχή και συμμετοχή στα Μυστήρια και στην επιτέλεση έργων φιλόθεων και φιλάνθρωπων. Και το τρίτο, το κήρυγμα αυτής της αληθείας, με όπλα την ορθή πίστη και το βίωμα και όχι απλώς διδασκαλία, μέσω μιας παθητικής και τυπολατρικής

συναισθηματικής σχέσης, χωρίς να τη μοιραζόμαστε και να τη διαδίδουμε με πάθος.

Οι γνήσιοι Χριστιανοί είναι λίγοι και η ομολογία τους δεν βολεύει το σύγχρονο επικοινωνιακό σύστημα του αντίχριστου, το οποίο αρέσκεται στην εικόνα, που πείθει, και όχι στην αλήθεια, που μεταμορφώνει. Επιζητεί τα «likes» των ανθρώπων και όχι την ευαρέσκεια του Θεού. Αυτό το σύστημα μισεί την Εκκλησία και τους ανθρώπους της. Με πονηρούς, αλλά και αδίστακτους τρόπους προσπαθεί εκ των έσω να μας διαστρέψει, παρασύροντάς μας σε ανθρώπινα πάθη και επιθυμίες, ενώ εκεί που βρίσκει αντίσταση, δηλαδή μετάνοια, αρετή και αγιότητα, προσπαθεί να μας διώκει και μας απομονώνει, προκαλώντας μας πόνο και θλίψη.

Ωστόσο, την Εκκλησία, όπως μας βεβαιώνει ο ίδιος ο Κύριος, «πύλαι άδου ου κατισχύσουσιν αυτής» (Ματθ. 16,18). Ο ίδιος ο Ιησούς και Θεός μας μάς δίνει θάρρος και μας υπόσχεται τη συμπαράστασή του στον αγώνα μας και τη βέβαιη νίκη του φωτός. Ο λόγος του είναι κατηγορηματικός και ενθαρρυντικός. Επί του προκειμένου: «Ταύτα λελάληκα υμίν ίνα εν εμοί ειρήνην έχητε· εν τω κόσμω θλίψιν έξετε· αλλά θαρσείτε, εγώ νενίκηκα τον κόσμον» (Ιωάν.16,33).

Έτσι, ο κάθε γνήσιος Χριστιανός, για να θεωρείται αυθεντικός, οφείλει, τόσο με τον δικό του τρόπο και μέσα από δικές του δυνατότητες, όσο και, προπάντων, με τα θεία χαρίσματα, να επιλέγει και να επιδιώκει την αλήθεια του Χριστού και όχι των ανθρώπων. Ο λόγος του Κυρίου για το θέμα αυτό είναι σαφής και κατηγορηματικός: «Εισέλθετε διά της στενής πύλης· ότι πλατεία η πύλη και ευρύχωρος η οδός η απάγουσα εις την απώλειαν, και πολλοί εισίν οι εισερχόμενοι δι’ αυτής· τι στενή πύλη και τεθλιμμένη η οδός η απάγουσα εις την ζωήν, και ολίγοι εισίν οι ευρίσκοντες αυτήν» (Ματθ. 7,13-14).